

Arrest

nr. 247 547 van 15 januari 2021
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. BAELDE
Gistelse Steenweg 229/1
8200 SINT-ANDRIES

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 3 december 2019 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 5 augustus 2019 tot weigering van de afgifte van een visum.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 november 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 december 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die loco advocaat J. BAELDE verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat M. DUBOIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 13 november 2018 dient de verzoekende partij een aanvraag tot afgifte van een visum gezinshereniging in.

1.2. Op 5 augustus 2019 wordt het gevraagde visum geweigerd. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“Betrokkene kan zich niet beroepen op de richtlijnen van artikel 10, §1, eerste lid, 4° van de wet van 15/12/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Overwegende dat op 13/11/2018 een visumaanvraag gezinshereniging ingediend werd door mevrouw K. F. (...), geboren op 06/05/1982, van Albanese nationaliteit, om haar echtgenoot in België, de heer Q. G. (...), geboren op 29/08/1977, van Albanese nationaliteit, te vervoegen;

Overwegende dat uit de voorgelegde stukken blijkt dat de heer Q. G. (...) door het OCMW van Brugge in dienst gesteld wordt in toepassing van artikel 60, §7 van de organieke wet op het OCMW van 08/07/1976.

Tewerkstelling in het kader van artikel 60 OCMW-wet betreft een sociale tewerkstelling die wordt gesubsidieerd met openbare middelen en waarvoor geen werkgeversbijdragen verschuldigd zijn. Uit de OCMW-wet volgt dat een belangrijke voorwaarde voor het bekomen van een zogenaamde artikel 60-tewerkstelling, het ontvangen van een leefloon of financiële maatschappelijke hulp inhoudt.

Een artikel 60-tewerkstelling betreft een vorm van maatschappelijke dienstverlening/sociale bijstand, waarvan het doel erin bestaat iemand die uit de arbeidsmarkt is gestapt of gevallen, terug in te schakelen in het stelsel van de sociale zekerheid en in het arbeidsproces. Kortom, een artikel 60-tewerkstelling is bedoeld om de overgang te maken van het sociale bijstandsstelsel naar het sociale zekerheidssstelsel. Tijdens zijn sociale tewerkstelling wordt de Belgische referentiepersoon evenwel gefinancierd vanuit het sociale bijstandsstelsel, hetgeen tot gevolg heeft dat hij ten laste valt van de openbare overheid.

Gelet op het voorgaande en vermits de sociale tewerkstelling eindigt ten laatste wanneer de betrokkenen hun volledige rechten op de sociale zekerheid hebben verworven en derhalve slechts tijdelijk kan worden genoten, kunnen de inkomsten uit deze tewerkstelling niet in aanmerking worden genomen bij de beoordeling van stabiele, regelmatige en voldoende bestaansmiddelen zoals vereist door artikel 10 van de vreemdelingenwet.

Overwegende, bijgevolg, dat niet werd aangetoond dat de te vervoegen persoon in België beschikt over toereikende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen in toepassing van de artikel 10 van de wet van 15/12/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

De Dienst Vreemdelingenzaken wenst uw aandacht erop te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens één van deze voorwaarden niet vervuld is, kan aan deze visumaanvraag geen gunstig gevolg worden verleend. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de andere voorwaarden niet volledig onderzocht. Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe visumaanvraag deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht. De Dienst Vreemdelingenzaken raadt u aan uw dossier grondig na te kijken vooraleer een nieuwe aanvraag in te dienen. De te vervullen voorwaarden en voor te leggen bewijsstukken kan u terugvinden op de website van de Dienst Vreemdelingenzaken (www.dofi.fgov.be).”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel betoogt de verzoekende partij als volgt:

“ENIG MIDDEL Schending van artikel 10 van de wet van 15.12.1980 ; - iuncto de schending van de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel als algemene beginselen van behoorlijk bestuur.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij uitoefening van zijn wettelijk toezicht bevoegd om na te gaan of de overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (RvS 17 januari 2007, nr. 166.860; RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvV 5 juni 2009, nr. 28.348). Dit behelst de controle van de materiële motiveringsplicht.

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt vervolgens in dat aan de overheid de verplichting wordt opgelegd haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing haar oordeel moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken (RvV nr. 80.585 van 2 mei 2012). Een zorgvuldige voorbereiding van de beslissing impliceert dat deze beslissing dient te steunen op werkelijke bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht werden, zodat de overheid met kennis van

zaken kan beslissen (RvS 22 maart 2013, nr. 222.953; RvS 29 januari 2013, nr. 222.290 en RvS 28 juni 2012, nr. 220.053).

Het redelijkheidsbeginsel houdt tenslotte in dat een bestuursorgaan bij het nemen van de beslissingen alle belangen tegen elkaar af moet wegen. De gevolgen van een genomen beslissing moeten dan ook in redelijke verhouding staan tot de feiten (RvS Nr. 26.600, 3 juni 1986; RvS Nr. 40.179, 27 augustus 1982; RvS Nr. 35.443, 10 juli 1990).

Dit is in casu evenmin het geval. Concreet stelt verweerder in de bestreden beslissing de tewerkstelling van de duurzaam verblijfsgerechtigde echtgenoot via art. 60 OCMW-wet gelijk met sociale bijstand, terwijl een inkomen via het sociale bijstandstelsel niet in aanmerking genomen kan worden als bewijs van voldoende bestaansmiddelen. Dergelijke beoordeling is onjuist. Een tewerkstelling van een burger via artikel 60 van de OCMW-wet kan niet correct gelijkgesteld worden met een sociale bijstand.

Artikel 60, § 7, eerste lid van de wet van 8 juli 1976 luidt als volgt: "§ 7. Wanneer een persoon het bewijs moet leveren, van een periode van tewerkstelling om het volledige voordeel van bepaalde sociale uitkeringen te verkrijgen of teneinde de werkervaring van de betrokkene te bevorderen, neemt het openbaar centrum voor maatschappelijk welzijn alle maatregelen om hem een betrekking te bezorgen, in voorkomend geval verschaft het deze vorm van dienstverlening zelf door voor de bedoelde periode als werkgever op te treden. "

Het is onjuist - strijdig met art. 10 Vw. - om per definitie/automatisch de aanvraag tot gezinshereniging af te wijzen enkel omdat de duurzaam verblijfsgerechtigde partner werkt in het kader van artikel 60 OCMW-wet.

De Raad oordeelde reeds herhaaldelijk (naar analogie inzake de inkomsten vereiste van artikel 10 Vw): "Uit artikel 40ter, tweede lid van de Vreemdelingenwet volgt dat de Belgische referentiepersoon moet beschikken over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Uit artikel 40ter van de Vreemdelingenwet kan echter niet worden afgeleid met welk soort van arbeidsovereenkomst een vreemdeling bestaansmiddelen moet aantonen. Deze bepaling stelt enkel dat de bestaansmiddelen stabiel, toereikend en regelmatig moeten zijn. De begrippen "stabiel", "toereikend" en "regelmatig" sluiten niet uit dat bestaansmiddelen die afkomstig zijn uit een tijdelijke tewerkstelling wel degelijk stabiel en regelmatig kunnen zijn. In casu toonde verzoekster in het kader van haar aanvraag aan dat de Belgische referentiepersoon reeds sinds 1 oktober 2012 werkte in het kader van artikel 60 van de OCMW-wet en dat deze tewerkstelling werd aangegaan voor een duur van 312 dagen. Het is hierbij op zich niet betwist dat de hieruit voortvloeiende bestaansmiddelen toereikend zijn. Uit artikel 40ter van de Vreemdelingenwet volgt enkel dat de Belgische referentiepersoon moet "aantonen" dat hij over stabiele, regelmatige en toereikende bestaansmiddelen "beschikt". In deze bepaling staat niet vermeld dat de Belgische referentiepersoon moet aantonen dat hij over deze bestaansmiddelen "zal" beschikken op lange termijn. Zoals eerder gesteld sluit een tijdelijke tewerkstelling niet uit dat de bestaansmiddelen die daaruit voortvloeien thans stabiel en regelmatig kunnen zijn. Bovendien merkt verweerder zelf op dat na ontbinding van de arbeidsovereenkomst de referentie-persoon bestaansmiddelen zal genieten uit werkloosheidsuitkeringen die a priori niet worden uitgesloten als stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Verweerder steunt zijn beslissing op de vaststelling dat een tewerkstelling in het kader van artikel 60 van de OCMW-wet per definitie tijdelijk is, doch lijkt er aldus aan voorbij te gaan dat het niet zozeer de vraag is of de huidige tewerkstelling al dan niet tijdelijk is, het zijn de inkomsten of bestaansmiddelen waarover de referentiepersoon beschikt die stabiel en regelmatig moeten zijn. Verweerder geeft, door aan te geven dat de referentiepersoon na ontbinding van de arbeidsovereenkomst - in de situatie dat hij geen andere tewerkstelling heeft - in ieder geval kan terugvallen op inkomsten uit een werkloosheidsuitkering, die een klassieke sociale zekerheidsuitkering is, zelf aan dat ook in deze situatie verdere inkomsten zullen worden genoten. De Raad ziet ook niet in hoe uit het gegeven dat de betreffende tewerkstelling rechten op werkloosheidsuitkering opent en een einde neemt op het ogenblik dat een volledig recht op een werkloosheidsuitkering is opgebouwd, volgt dat de bestaansmiddelen van de referentiepersoon niet stabiel of regelmatig zouden zijn. Verweerder heeft zo in casu de garantie dat de referentiepersoon bij beëindiging van de arbeidsovereenkomst zal kunnen terugvallen op andere inkomsten die, zoals reeds gesteld, a priori niet worden uitgesloten als stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Het is daarnaast ook geenszins een vaststaand gegeven dat de referentiepersoon na afloop van de tewerkstelling zal terugvallen op een werkloosheidsuitkering, nu niet kan worden uitgesloten dat deze - bijvoorbeeld dankzij de door hem opgedane werkervaring - een andere tewerkstelling vindt.

Evenmin blijkt dat de enige betrachting van de referentiepersoon is om terug te vallen op een werkloosheidsuitkering. Louter ten overvloede merkt de Raad ook nog op dat uit artikel 40ter van de Vreemdelingenwet niet kan worden afgeleid dat de vreemdeling, die is tewerkgesteld in het kader van artikel 60 van de OCMW-wet, moet aantonen dat hij of zij actief naar werk zoekt. Deze wettelijke voorwaarde moet immers enkel worden vervuld door de vreemdeling die effectief werkloos is, wat in casu niet het geval was. Uit het gegeven dat de referentiepersoon ten tijde van het nemen van de

bestreden beslissingen reeds een aanzienlijke tijd werkte in het kader van artikel 60 van de OCMW-wet blijkt ook reeds een zekere integratie- en werkbereidheid. In de situatie zoals deze zich thans voordoet, komt het de Raad dan ook kennelijk onredelijk voor, in het licht van de bepalingen van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet, om te besluiten dat geen stabiele en regelmatige bestaansmiddelen voorliggen op de enkele grond dat een tewerkstelling in het kader van artikel 60 van de OCMW-wet krachtens de wet beperkt is in de tijd totdat de referentiepersoon is gerechtigd op werkloosheidsuitkeringen, die a priori evenwel niet worden uitgesloten als stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. In de mate dat verweerder in de nota met opmerkingen nog opmerkt dat de Belgische referentiepersoon op grond van de tewerkstelling op grond van artikel 60 van de OCMW-wet reeds de facto ten laste komt van het sociale bijstandsstelsel, merkt de Raad op dat niet blijkt dat dit gegeven op zich werd weerhouden in de eerste bestreden beslissing om de inkomsten uit een dergelijke tewerkstelling niet te weerhouden. Hiervoor werd enkel gewezen op het tijdelijk karakter van deze tewerkstelling totdat de referentiepersoon is gerechtigd op volledige sociale uitkeringen. Dit betreft derhalve een a posteriori motivering die niet in rekening kan worden gebracht, daargelaten het al dan niet rechtmatige karakter ervan. Een schending van de materiële motiveringsplicht juncto artikel 40ter van de Vreemdelingenwet wordt aangetoond. " (RvV nr. 136.369 van 15 januari 2015 - http://www.kruispuntmi.be/sites/default/files/rvv_136369.pdf) Dit standpunt werd intussen reeds herhaaldelijk bevestigd, zo onder meer per arrest RvV nr. 165.672 van 13 april 2016 (stuk 3) als per arrest RvV nr. 196.114 van 5 december 2017 (stuk 4): "Zoals de verzoekende partij tevens aangeeft, kan uit deze doelstelling van tewerkstelling op grond van artikel 60 van de OCMW-wet niet worden afgeleid dat de inkomsten die de verzoekende partij ontvangt uit dergelijke tewerkstelling zouden moeten worden beschouwd als middelen die overeenkomstig artikel 40ter, tweede lid, 2°, van de vreemdelingenwet, zoals van toepassing op het ogenblik van de bestreden beslissingen, niet in aanmerking worden genomen bij de beoordeling van de bestaansmiddelen. Er wordt nog op gewezen dat uitgesloten worden inkomsten uit "financiële maatschappelijke dienstverlening" wat niet hetzelfde is als inkomsten uit maatschappelijke dienstverlening. In casu zijn de inkomsten verkregen uit arbeid niet enkel een financiële dienstverlening en verschillen deze van uitkeringen, zoals een leefloon. In casu blijkt dat de echtgenoot van de verzoekende partij zich in het kader van artikel 60 van de OCMW-wet ertoe heeft verbonden tegen loon arbeid te verrichten voor een werkgever, namelijk het OCMW van "Ixelles" en dit werk onder zijn gezag uit te voeren, zodat er wel degelijk sprake is van tewerkstelling met een arbeidsovereenkomst. " (RvV nr. 196.114 van 5 december 2017 - stuk 4) Bij een tewerkstelling via art. 60 OCMW-wet is het OCMW wel degelijk de werkgever in een arbeidsovereenkomst, terwijl de Vreemdelingenwet noch de voorbereidende werken ter zake enige vereiste stelt m.b.t. de herkomst van de bestaansmiddelen uit arbeid. Een arbeidsovereenkomst met het OCMW als werkgever dewelke loon n.a.v. gepresteerde arbeidsuren uitbetaalt, staat niet gelijk aan een leefloon zoals uitgekeerd door het OCMW. Op het eerste geval (van toepassing op de Belgische partner van verzoeker) is de Arbeids-overeenkomstenwet van toepassing, op leefloongerechtigden evident niet. Verweerder schendt dan ook art. 10 Vw. door een arbeidsovereenkomst voor bepaalde duur als arbeider in het kader van een artikel 60-tewerkstelling te gaan gelijkstellen met niet in aanmerking te nemen OCMW-leefloon. Minstens wordt de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel in casu geschonden door niet ernstig te motiveren waarom een tewerkstelling als werknemer in het licht van artikel 60 OCMW-wet gelijkgesteld zou moeten worden met OCMW leefloon, hetgeen immers strijdig voorkomt met de ratio legis alsook met het recht op gezinshereniging en het recht op familie- en gezinsleven. De verbreking van de bestreden beslissing dringt zich om die reden dan ook op."

2.2. Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van deze van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

2.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan het bestuur de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding.

2.4. Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

2.5. De door verzoekende partij aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel moet in casu worden onderzocht in het raam van de toepassing van artikel 10 van de vreemdelingenwet.

2.6. Verzoekende partij stelt in wezen dat verwerende partij artikel 10 van de vreemdelingenwet heeft geschonden door te overwegen dat een inkomen dat voortvloeit uit een tewerkstelling in het kader van artikel 60, § 7 van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn (hierna: de OCMW-wet) een vorm van maatschappelijke dienstverlening is en dat dit inkomen dus niet in aanmerking kan worden genomen om te bepalen of de derdelander die zij wenst te vervoegen beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen.

2.7. Het is niet betwist, dat verzoeksters echtgenoot is tewerkgesteld op grond van artikel 60, § 7 van de OCMW-wet. Hierin wordt bepaald dat *“wanneer een persoon het bewijs moet leveren van een periode van tewerkstelling om het volledige voordeel van bepaalde sociale uitkeringen te verkrijgen of teneinde de werkervaring van de betrokkene te bevorderen, [...] het openbaar centrum voor maatschappelijk welzijn alle maatregelen [neemt] om hem een betrekking te bezorgen”,* waarbij het *“in voorkomend geval [...] deze vorm van dienstverlening zelf [verschafft] door voor de bedoelde periode als werkgever op te treden”*. In het tweede lid van de voornoemde paragraaf wordt nog bepaald dat de periode van die tewerkstelling *“niet langer [mag] zijn dat de periode die voor de tewerkgestelde persoon nodig is om gerechtigd te worden op volledige sociale uitkeringen”*.

De Raad merkt daarnaast op dat artikel 6, § 1 van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie (hierna: de wet van 26 mei 2002) het volgende bepaalt: *“iedere meerderjarige persoon jonger dan 25 jaar heeft recht op maatschappelijke integratie door tewerkstelling aangepast aan zijn persoonlijke situatie en zijn capaciteiten binnen de drie maanden vanaf de datum van de beslissing van het centrum dat de persoon voldoet aan de in de artikelen 3 en 4 gestelde voorwaarden”*. In § 2 van dit artikel wordt gesteld dat *“het recht op maatschappelijke integratie door tewerkstelling kan bestaan uit hetzij een arbeidsovereenkomst hetzij een geïndividualiseerd project voor maatschappelijke integratie dat binnen een bepaalde periode leidt tot een arbeidsovereenkomst.”*

In artikel 8 van de wet van 26 mei 2002 luidt het dat *“de tewerkstelling door middel van een arbeidsovereenkomst bedoeld in artikel 6, kan worden verwezenlijkt met toepassing van artikel 60, § 7, of artikel 61 van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn”* en dat *“dit recht op tewerkstelling door middel van een arbeidsovereenkomst [...] behouden [blijft] zolang betrokkene niet gerechtigd is op een sociale uitkering waarvan het bedrag minstens gelijk is aan het bedrag van het leefloon waarop hij volgens zijn categorie aanspraak zou kunnen maken.”*

Dienaangaande wordt in de memorie van toelichting bij het ontwerp dat tot de wet van 26 mei 2002 heeft geleid, gesteld:

“Het recht op maatschappelijke integratie door tewerkstelling is gerealiseerd wanneer het OCMW bemiddelt en een werkgever vindt die de jongere in dienst neemt. Het OCMW kan ook zelf een actieve rol opnemen in het inschakelingsproces. In toepassing van artikel 60, § 7 van de Organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de OCMW's kan het OCMW zelf als werkgever optreden en de jongere tewerkstellen, al dan niet door hem ter beschikking te stellen van andere werkgevers. Zo is het perfect mogelijk dat de jongere ter beschikking wordt gesteld van een VZW waar de jongere een administratief ondersteunende functie krijgt in een buurtproject. De tewerkstelling waarbij het OCMW de juridische werkgever blijft, is in dit geval een vorm van sociale dienstverlening die dag na dag wordt ingevuld. Deze dienstverlening stopt, met in achtname van het arbeidsrecht, wanneer de persoon niet meer voldoet aan de voorwaarden om recht te hebben op maatschappelijke integratie. Gezien zijn residuair karakter stopt het recht op maatschappelijke integratie wanneer de persoon gerechtigd is op een sociale zekerheidsuitkering waarvan het bedrag minstens gelijk is aan het bedrag van het leefloon. Alsdan kan de betrokkene beschikken over toereikende bestaansmiddelen waardoor het recht op een maatschappelijke integratie ophoudt te bestaan.” (Parl.St. Kamer, 2001-02, nr. 1603/001, 15)

In artikel 60, § 7 van de OCMW-wet wordt dus uitdrukkelijk gesteld dat de daarin bedoelde tewerkstelling bij een OCMW, zoals de tewerkstelling van verzoeksters echtgenoot er een is, een vorm van maatschappelijke dienstverlening is die wordt gegeven wanneer de betrokkene het bewijs moet leveren van een periode van tewerkstelling om het volledige voordeel van bepaalde sociale uitkeringen te krijgen of om werkervaring op te doen, waarbij die tewerkstelling niet langer mag duren dan de periode die voor de betrokkene nodig is om te worden gerechtigd op volledige sociale uitkeringen. Dat

het moet gaan om een volwaardige betrekking in het kader van een arbeidsovereenkomst waarop de arbeidswetgeving van toepassing is, doet geen afbreuk aan het feit dat, zoals ook verwoord in de supra geciteerde memorie van toelichting, het gaat om een vorm van sociale dienstverlening die dag na dag wordt ingevuld doch stopt wanneer de betrokkene niet meer voldoet aan de voorwaarden voor het recht op maatschappelijke integratie, en dat dit recht op maatschappelijke integratie een residuair karakter heeft, zodat het ophoudt wanneer de betrokkene recht heeft op een socialezekerheidsuitkering waarvan het bedrag minstens gelijk is aan het bedrag van het leefloon. Bovendien is ingevolge het bepaalde in artikel 36, § 1 van de wet van 26 mei 2002 door de federale overheid, thans de Vlaamse gemeenschap, een toelage verschuldigd aan het OCMW wanneer het optreedt in de hoedanigheid van werkgever met toepassing van artikel 60, § 7 van de OCMW-wet waarvan het bedrag bij een voltijdse tewerkstelling gelijk is aan het bedrag van het leefloon.

Uit dit alles blijkt dat de tewerkstelling in het kader van artikel 60, § 7 van de OCMW-wet een vorm van maatschappelijke dienstverlening is met een residuair karakter en gefinancierd als een aanvullend bijstandsstelsel. Deze vorm van maatschappelijke dienstverlening heeft per definitie een zeer tijdelijk karakter en wordt slechts gegeven totdat de betrokkene recht heeft op een gewone sociale uitkering waarvan het bedrag minstens gelijk is aan dat van het leefloon. Het gaat net om inkomsten waardoor de betrokkene ten laste van de openbare overheden is en niet om inkomsten waardoor zulks wordt vermeden.

Verwerende partij heeft derhalve artikel 10 van de vreemdelingenwet niet geschonden door te oordelen dat de inkomsten uit een tewerkstelling op grond van artikel 60, § 7 van de OCMW-wet moeten worden beschouwd als middelen uit een aanvullend bijstandsstelsel die niet in aanmerking mogen worden genomen bij de beoordeling van de bestaansmiddelen (cf. RvS 11 december 2019, nr. 246.365; RvS 3 april 2020, nr. 247.369).

In de mate dat verzoekende partij nog verwijst naar een aantal arresten van de Raad, die bovendien niet in overeenstemming zijn met de vaste rechtspraak van de Raad van State, dient te worden benadrukt dat deze geen precedentswaarde hebben.

2.8. De uiteenzetting van verzoekende partij laat niet toe te concluderen dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover verwerende partij beschikt. Een schending van de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheids- of het redelijkheidsbeginsel of van artikel 10 van de vreemdelingenwet blijkt niet.

2.9. Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien januari tweeduizend eenentwintig door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

S. DE MUYLDER